

Καὶ κατὰ μὲν τὸν 13'. αἰῶνα ξυλογλύφοι ἐν Ζακύνθῳ ἐργασθέντες εἰς διαφόρους ναοὺς ἀπαν-
τῶσιν οἱ ἑξῆς :

Μοσκαίτης Ἰωάννης καὶ Παριανὸς Ἰάκωβος,
ἀμφότεροι οὗτοι συνεφώνησαν τῇ 17 Μαρτίου
1631 μετὰ τῶν ἐπιτρόπων τοῦ ἐν τῷ φρουρίῳ
ἄλλοτε ναοῦ τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου
«... νὰ φτιάσουν καὶ ἰνταχιάρουν τὰ διάστυλα
τῆς προσπετίδας τῆς μεσηνῆς θύρας τοῦ αὐτοῦ
ναοῦ, ἦγουν τέσσαρες κολόνες μεγάλες, ὅπου
παῖνες ἢ ἄγιες εἰκόνες, δύο κόρδες καὶ κολονέτες
ὅπου ἔχουν νὰ παῖν ἢ ἐορτάδες μετὰ τῆς ταύλες
καὶ τῆς κάσσης καὶ νὰ κόμουν καὶ τὸ σταυρὸ,
ὅμοιο σὰν ἐκείνον τοῦ Μόλου εἰς ἀλτέσσα
ὅπου θέλει σερβῇ ὁ τόπος, ὁ ὅποιος σταυρὸς νὰ
εἶνε κονσενιάδος μετὰ δύο ντελφίνους μετὰ τὰ κο-
νίσματα τους... καὶ διὰ κόπον καὶ δούλεψι νὰ

» τοὺς δόσουν (οἱ ἐπίτροποι) τσεκίνα μεγάλα 85
» καὶ δύο βαρέλες κρασί...»¹

Ὁ αὐτὸς Ἰω. Μοσκαίτης ἐκ Κρήτης συνεφώ-
νησε τῇ 26 Ἰουλίου 1652 μετὰ τοῦ ἱερομ. Χρυ-
σοβουλᾶτου ἐκ Πάτμου, ἐφημερίου τοῦ ἐν Ζα-
κύνθῳ ναοῦ τοῦ ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου
«... νὰ φαρμακάρη τὰ διάστυλα τοῦ αὐτοῦ
ναοῦ, ἦγουν τὲς 8 κολόνες μεγάλες, τὲς 2 κόρ-
δες καὶ τὲς κολονέτες εἰς τὸ ἰντάχιον ὅπου
εἶνε εἰς τὴν ναὸν τοῦ ἀγ. Νικολάου τῶν Ἐέ-
νων, ὁμπλιγάρεται ὁ Τζουάννης εἰς ἐτούτη τῇ
» δουλειᾷ καὶ διὰ κόπον νὰ ἔχη ρεχλία 40...»²

[Ἔπεται συνέχεια].

ΛΕΩΝ. ΖΩΝΗ

(1) Σ)γρ. Ἰω. Φραντζῆς σελ. 392.

(2) Σ)γραφ. Β. Κατελάνος σελ. 5.

Ο ΓΑΛΑΝΗΣ

Εἰς τὴν «Ἐπιθεώρησιν τῆς Νεωτέρως τέχνης»
ὁ κ. Boucheny de Prandral ἐδημοσίευσεν
τὴν ἑξῆς κριτικὴν περὶ τῶν ἔργων τοῦ ἐν Παρι-
σίῳ ὁμογενοῦς ὑμοριστοῦ Δ. Γαλάνη.

Ὁ Γαλάνης εἶνε εἰς τῶν γνωστοτέρων εἰς πάσας τὰς
ὁμοιοτικὰς ἡμῶν ἐφημερίδας. Τὸ Rire ἔχει λάβει
παρ' αὐτοῦ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν πάντοτε ἐνδιαφερόμενος
εἰκόνας, ἀλλ' εἰς τὸ Assiette au Beurre πρέπει τις
νὰ ἀναζητήσῃ τὰ δειγμάτων τὰ μᾶλλον ἀκριβῆ τῇ εὐ-
φύᾳ του.

Τὸ πρῶτον δέ, ὡς νομίζω, εἶνε ἡ σφοδρὰ κατὰ τῶν
φαρμακοποιῶν σάτυρα. Δι' αὐτῆς ἔσκωπε τὰς ἀπάτας
καὶ τοὺς δόλους μετὰ διασκεδαστικῆς αὐστηρότητος,
ὀλιώτερον ἴσως διαβολικῆς τῆς τοῦ Ἀβελ Faibre ἐν
εἰδικῇ φύλλῳ τῶν ἱατρῶν, ἀλλὰ μετὰ πικροτέρας εἰρω-
νείας καὶ ἐνδεικτικωτέρας. Τὸ εἰδικὸν τεῦχος τοῦ Faibre
ἦτο μία μακρὰ γέλωτος ἐκρηγξίς, τὸ δὲ τοῦ Γαλάνη ἦπετο
σοφοῶν ζητημάτων κατὰ τρόπον ἦτον μὲν ἀπειρὸν,
ἀλλ' ἐν τῷ πνεύματι τοῦ θυλλῶν καὶ τοῦ σχεδίου προέ-
διδεν ἀνθρώπον εἰδήμονα τῶν ἀθλιότητων καὶ τῶν ἐλατ-
τωμάτων τὰ ὅποια προσέβαλλεν.

Κατόπιν ἠκολούθησαν: Les Cueules de Bois καὶ
La Rue de la Paix, ὧν ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξε μεγάλη.
Εἰς αὐτὰς περιέγραψε ματιζῶν διὰ λόγων καὶ συνο-
δῶν μὲ τὰ σχεδιαγραφήματά του, ἀληθῆ ἀριστουργή-
ματα κομψότητος καὶ λεπτῆς εἰρωνείας, τὰ ἦθη τῶν μεγά-
λων ραπτῶν, τῶν πεκατῶν των, τῶν ἀνδρικήων των
καὶ πᾶσαν τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν μικρῶν ἐργατῶν
αἰτίνας διὰ κόπων καὶ ἀγρυπνιῶν κατασκευάζουν ἔργα
πολυτελῆ διὰ τοῦ προνομίου τῆς τύχης. Ἐνταῦθα
ἐμυτῶν καλλιτέραν τοῦ καυτικωτέρου τῶν ἐπιγραμ-
μάτων τὴν ἀληθειάν πολλῶν ἐργοστασιαρχῶν, οἷνες
ἀρρογιατοῦν περὶ τῶν πρῶτων καὶ στοιχειωδετέρων
νόμων τῆς ὕγινης καὶ τὴν εὐτελείαν των πρὸ τῆς
κομρῆς πελατείας των, εἰς μίαν τὴν μίλλον ἀξιοση-
μείων των σελίδων, ἐνθα ὁ διευθυντὴς τοῦ οἴκου X.
ἔλεγεν εἰς μίαν γυναῖκα τερατωδῶς ἄτημον καὶ ἀμφι-
βόλου προελεύσεως, ἥτις παρετήρει ἐξελισσόμενον ἐν τῇ
αἰθούσῃ τὸ ἐντελέστερον καὶ τὸ μᾶλλον διακεκριμένον
ὑπόδειγμα γυναικὸς: «Φανερόν ἐστι ἡ ἐσθῆς αὐτῆς θὰ
ἀρμόζῃ κατὰ διάφορον τρόπον ἐπὶ τῶν ὤμων γυναικὸς

τοῦ κόσμου». Τοῦτο ἦτο πράγματι ἡ ἐκδίκησις τῆς γυ-
ναικὸς τῆς χρησιμεύουσας ὡς ὑπόδειγμα. Τὸ φύλλον
αὐτὸ ἔσχε πραγματικὴν ἐπιτυχίαν διότι ἀνταπεκρίνετο
εἰς μίαν τῶν ἀθλιότητων, δι' ἃς περιπαθῶς ἔχει ἡ με-
γάλη καὶ εὐγενὴς πόλις τῶν Παρισίων.

Οἱ δύο ἐπόμενοι ἀριθμοὶ τῆς Assiette au Beurre
οὓς συνέθηκεν ὁ κ. Γαλάνης: εἶναι πλήρεις ὑψηλῆς φι-
λοσοφίας. Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου (Le fils de l'homme)
εἶνε ἡ νεωτεριστικὴ ἀντικατάστασις τοῦ βίου τοῦ Χρι-
στοῦ, ὃν ὁ νέος διδάσκαλος ἀντικατέστησε διὰ τοῦ ἐρ-
γάτου τοῦ Faubourge. Ὁ Γαλάνης παριστᾷ εἰς ἡμᾶς
τοῦτον μὲ τὰς δυσχερείας, τὰς προδοσίας, τὰς ἐνέδρας
τοῦ βίου τοῦ ἡμετέρου αἰῶνος, κηρύττοντα τὸ Εὐαγγέ-
λιον. Φεῦ! Ἐπίσης ὅλιν ἐκονόμενος, ὅπως ἄλλοτε,
ἐπιδιδώκοιτα διὰ μέσον τοῦ ἀχαρίστου κόσμου τοῦ τυ-
φλοῦ καὶ κωφοῦ, τὸ θεῖον του ἔργον τῆς ἀπολυτρώσεως
καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας, εἰς ἣν οἱ ἄνθρωποι ἀποκρίνονται
διὰ τῆς ἀδικίας καὶ τῶν κακῶν τρόπων. Ἐπεὶ ἰδοὺ
ἡ λυπηρὰ φωνὴ τοῦ κώδωνος ὅστις διὰ μέσον τοῦ κό-
σμου κοῦναι τὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ τὴν εἰρήνην, ἀλλ' οἱ
ἄνθρωποι χρησιμοποιοῦσι ταῦτα διὰ τοὺς ἐμφυλίους πο-
λέμους, διὰ λαφυραγωγίας καὶ φόνους.

Δὲν δύναται νὰ ἀπαριθμῶσι πάντα τοὺς ἀριθμοὺς
τῆς Assiette au Beurre τοὺς συντεθειμένους ὑπὸ τοῦ
κ. Γαλάνη. Θὰ μνημονεύω ἀπλῶς «Τοὺς Παρισίους
ἐν θέρεϊ» καὶ τὰς Κλίνας (ὁ τελευταῖος, οὗτος, συντίσται
ἐκ 16 λιθογραφῶν).

Ἄλλ' ὁ κ. Γαλάνης εἶνε καλλιτέχνης, ὃν δὲν τιμῶσι
μόνον οἱ Γάλλοι. Αὐὸ ἔτη διέμεινεν ἐν Βερολίνῳ καὶ ἦτο
συνεργάτης τοῦ πικροῦ γινώσκου Lüstige Blätter.

Τὰ σχεδιαγραφήματά του περὶ τοὺς μεγίστους καὶ καλ-
λιτεχνικωτάτους πρωτοτυπίαν καὶ μετὰ τοῦ Forain,
Leandre, Hermann-Paul ἀποτελεῖ τὴν τετράδα τῶν
καλλιτεχνῶν, οἷνες ἐδημιούργησαν ἐν εἶδος καὶ ἔδω-
καν προσωπικότητα εἰς τὰ ἔργα των.

Ὁ Γαλάνης δὲν εἶνε μόνον σχεδιαστὴς, ἀλλὰ πρὸ
παντός καὶ ζωγράφος. Εἰς τὴν ἐκθεσιν τῆς Κοπεν-
γῆς ἐξέθηκεν ἡδη λίαν ἀξιοσπούδαστον εἰσαγωγίαν:
«Ἡ ἑξοδὸς ἐκ χοροῦ μετεμριεμένων».

Ἦδη προσεκλήθη νὰ ἀποστείλῃ σχεδιαγραφήματα
καὶ εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τῆς Γερμανίας τὸ «Simplicis-
simus» τοῦ Μονάχου. Εἶνε δὲ καὶ τακτικὸς συνεργά-
της τοῦ Lüstige Blätter τοῦ Βερολίνου.